

opusdei.org

Maják ve světě: církev jako mesiášský lid

Ve středeční katechezi se papež Lev XIV. připojil modlitbou k pohřbu otce Pierre El Raii, maronitského faráře v jedné z křesťanských vesnic na jihu Libanonu, které znovu zažívají v tyto dny drama války.

11.03.2026

Drazí bratři a sestry, dobré ráno a
budte vítáni!

Pokračujeme v úvahách nad dogmatickou konstitucí *Lumen gentium* (LG) a dnes se zaměříme na druhou kapitolu věnovanou Božímu lidu.

Bůh, který stvořil svět i lidský rod a který chce spasit každého člověka, uskutečňuje své spasitelské dílo v dějinách, zvolil si jeden konkrétní národ a přebývá v něm. Proto povolává Abrahama a slibuje mu potomstvo početné jako hvězdy na nebi a jako písek na mořském břehu (srov. *Gn 22,17-18*). Uzavírá s Abrahamovými syny smlouvu, poté co je osvobodil z otroctví, doprovází je, pečuje o ně, shromažďuje je, kdykoli se ztratí. Identita tohoto národa je tedy dána Božím jednáním a vírou v Něho. Je povolán, aby se stal světlem pro ostatní národy, jako maják, který k sobě přitáhne všechny národy, celé lidstvo (srov. *Iz 2,1-5*).

Koncil praví, že „to všechno však byla pouze příprava a předobraz nové a dokonalé úmluvy, která měla být uzavřena v Kristu, a úplnějšího zjevení, které mělo být uskutečněno samým vtěleným Božím Slovem“ (LG, 9). Je to totiž Kristus, který v daru svého Těla a své Krve definitivně shromažďuje tento lid v sobě. Ten je nyní tvořen lidmi pocházejícími ze všech národů; je sjednocen vírou v Něho, přilnutím k Němu, žije Jeho vlastním životem, oživovaným Duchem Vzkříšeného. Toto je církev: Boží lid, který čerpá svou existenci z Kristova těla (Srov. J. Ratzinger, *Il nuovo popolo di Dio*, Brescia 1992, 97.) a který je sám Kristovým tělem (Srov. J.-M. Congar, *Un popolo messianico*, Brescia 1976, 75.); není to jakýkoli lid, ale lid Boží, svolaný Bohem a utvářený ženami a muži pocházejícími ze všech národů země. Jeho sjednocujícím principem není jazyk, kultura, etnická příslušnost, ale víra v Krista: církev je proto –

podle nádherného vyjádření koncilu – „shromáždění těch, kdo s vírou vzhlížejí k Ježíši“ (LG, 9).

Jde o mesiášský lid, právě proto, že jeho hlavou je Kristus, Mesiáš. Ti, kdo jsou jeho součástí, se nechlubí zásluhami ani tituly, ale pouze tím, co jim bylo darováno: být v Kristu a skrze něj dcerami a syny Božími. Před jakýmkoli úkolem nebo funkcí je tedy v církvi skutečně důležité být v Kristu, být Božími dětmi skrze milost. To je také jediný čestný titul, o který bychom jako křesťané měli usilovat. Jsme v církvi, abychom neustále přijímali život od Otce a žili jako jeho děti a bratři mezi sebou. Z toho plyne, že zákonem, který oživuje vztahy v církvi, je láska, tak jak ji přijímáme a prožíváme v Ježíši; a jejím cílem je Boží království, k němuž kráčí společně s celým lidstvem.

Církev, sjednocená v Kristu, Pánu a Spasiteli každého muže a ženy, se nikdy nemůže uzavřít do sebe, ale je otevřená všem a je pro všechny. Jakkoli do ní náleží věřící v Krista, koncil zároveň připomíná, že „všichni lidé jsou voláni do nového Božího lidu. Proto i když tento lid zůstává jeden a jediný, má se šířit po celém světě a ve všech dobách, aby se splnil záměr našeho Boha, který na počátku stvořil jedinou lidskou přirozenost a rozhodl se své rozptýlené děti nakonec shromáždit v jedno“ (*LG*, 13). I ti, kteří ještě nepřijali evangelium, jsou tedy určitým způsobem orientováni k Božímu lidu a církev, spolupracující na Kristově poslání, je povolána šířit evangelium všude a všem (srov. *LG*, 17), aby každý mohl vstoupit do vztahu s Kristem. To znamená, že v církvi je a musí být místo pro všechny a že každý křesťan je povolán hlásat evangelium a vydávat svědectví v každém prostředí, ve

kterém žije a působí. Právě tak tento lid projevuje svou katolicitu, přijímá bohatství a zdroje různých kultur a zároveň jim nabízí novost evangelia, aby je očistil a povznesl (srov. *LG*, 13).

V tomto smyslu je církev jedna, ale zahrnuje všechny. Tak o ní napsal jeden velký teolog: „Jako jediná archa spásy musí ve své rozlehlé lodi přijmout veškerou lidskou rozmanitost. Jako jediná hodovná síň rozdává pokrmy, které čerpá z celého stvoření. Je Kristovým rouchem beze švů, ale zároveň – a to je totéž – je i pestrobarevným rouchem Josefovým.“ (Srov. H. de Lubac, *Cattolicismo. Aspetti sociali del dogma*, Milán 1992, 222. (česky *Katolicismus: Společenská hlediska dogmatu*, Karmelitánské nakladatelství 1995))

Velkým znamením naděje – zejména v dnešní době, poznamenané mnoha

konflikty a válkami – je, když si uvědomíme, že církev je lid, v němž na základě víry žijí společně ženy a muži různé národnosti, jazyka nebo kultury: je to znamení v samém srdci lidstva, je to výzva a proroctví jednoty a míru, k nimž Bůh Otec volá všechny své děti.

www.vaticannews.va/cs.html

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/majak-ve-svete-cirkev-jako-mesiassky-lid/>
(20.03.2026)